

Vallen en opstaan

Verhalen over wat ons maakt
tot wie we zijn

Knisper Fogata

Zijn prinsesje

1. Verliefd (Marijke)

Marijke Adriaens was met enkele leerkrachten een terrasje gaan doen. De herfst van 2016 had zijn intrede gedaan, maar de zon was gul geweest met haar stralen en de wind leek op vakantie te zijn. Heerlijk zo'n weertje. Ze woonde en werkte in de Vlaamse Ardennen en was een kind van de natuur. Thuis hadden ze een boerderij en ze was tussen de koeien opgegroeid. Nu woonde ze zelfstandig in een klein huisje aan de rand van het Kluisbos in Kluisbergen. Ze wandelde veel in het bos van zo'n 300 hectaren en hield van de heuvelachtige structuur. Hier en daar waren nogal steile hellingen en het was niet gemakkelijk om tussen de berken en eiken naar omhoog te klauteren. Een slingerend wandelpad maakte dit beschermde stukje natuur toegankelijk voor toeristen. Het grootste gedeelte van het bos lag in Vlaanderen, maar zo'n 100 hectaren was Waals grondgebied.

Marijke gaf reeds een paar jaar les in Ronse, de dichtstbijzijnde Vlaamse stad. Het was daar dat ze Freddy had leren kennen. Misschien was het geen liefde op het eerste gezicht, maar het scheelde niet veel. Iedere keer dat hij het lerarenlokaal binnenkwam werd haar blik naar hem getrokken. Ze kon niet anders dan hem observeren. Hij zag er altijd keurig gekleed uit en zijn netjes geschoren, hoekige kaken oogden aantrekkelijk glad en fris. Daarbij rook hij naar appels. Van onder zijn perfect geknipte, donkerbruine haren keek hij met vinnige, spinaziegroene ogen opmerkzaam in het rond. Soms bleef hij even iets te lang naar haar kijken en dan zou

ze wel duizend euro willen betalen om te weten wat hij dacht. Zou hij net zo over haar fantaseren als zij over hem? Tijdens het vorige schooljaar dacht ze wel eens dat ze naar elkaar toegroeiden. Hij had haar ook enkele keren een opmonterend complimentje gegeven over haar uiterlijk. Een paar keer had ze tijdens een vergadering heel dicht bij hem gezeten. Ze kon het toen niet nalaten om per ongeluk eventjes zijn slanke hand aan te raken. Ze herbeleefde de stroomstoot die haar lichaam daarna moest verwerken en glimlachte. Maar waarom kwam hij nu niet meer mee als hun groepje op woensdag samenkwam? Ze miste hem.

Haar collega's waren al vertrokken en zij dronk rustig haar frisdrank op. Er wachtte niemand op haar. Zou ze niet eens gaan uitvissen waar Freddy woonde? Hoe afstandelijker hij haar behandelde, hoe groter haar verlangen werd om meer te weten te komen over hem. Misschien had hij wel iemand gevonden tijdens de zomervakantie met wie hij nu samen was. Zo'n knappe gast kon toch niet alleen blijven? Eventjes welde er een onbehagelijk gevoel van jaloezie in haar op. Ze dacht er niet graag aan dat hij met een andere vrouw samen zou kunnen zijn. Diep in haar hart zat een droom verborgen over een leven met hem. Morgen, morgen zal ik zijn adres opzoeken en daarna zal ik hem eens verrassen met een onverwacht bezoekje. Haar hersenen vonden rust bij dit voorneemen en enkele minuten later nam ze haar fiets en reed naar huis.

De volgende dag had zij toezicht aan de schoolpoort. Van ver herkende ze Freddy's nieuwe bestelwagen en zag hoe hij deze parkeerde.

"Dag, Marijke," groette hij vriendelijk en wou haar vlotjes voorbijlopen.

“Dag, Freddy. Kunnen we na school wat bijpraten? Ik heb je zo veel te vertellen.”

Hij bleef staan. Rustig en beheerst, zoals altijd. Zijn blik betrok. Hij streek met zijn vingers door zijn hoofdharen en fronste.

“Nee, Marijke, ik vrees dat ik de eerste tijd niet zal kunnen ingaan op jouw uitnodiging. Druk, druk, druk.”

“Woon je dan niet meer alleen? Zijn er problemen in jouw familie, of wil je me gewoon ontwijken?”

“Tja, wie zal het zeggen?” klonk het geheimzinnig en hij liet haar staan.

Ze was fier op zichzelf omdat ze het aangedurfd had enkele vragen aan hem te stellen, maar nu bleef ze met meer vragen achter dan voorheen. Het was alsof een koude hand in haar hart kneep. Ongewild moest ze naar extra adem happen.

Het schooljaar was al meerdere weken bezig en Marijke slaagde er maar niet in om contact met Freddy te krijgen. Het was alsof de band die voorzichtig tussen hen opbloeide, verdwenen was. Nog meer gemotiveerd besloot ze in het secretariaat in de mappen te gaan neuzen waarin hun persoonlijke gegevens bijgehouden werden.

De schoolbel rinkelde en ze ging naar het lerarenlokaal. Daar hield Freddy haar tegen.

“Er is geen enkele reden om je zorgen te maken, Marijke. Ik wil alleen maar dat de werken in mijn tuin afgeraken voordat het winter wordt. Ik ben bezig om er echt iets moois van te maken.”

Voordat ze kon antwoorden werd ze verrast door het vreugdedansje van haar hart. Zijn woorden klonken als muziek in haar oren.

“Dank je, nu weet ik eindelijk dat je niet in de problemen zit. Wil je me beloven dat je me na de werken zult uitnodigen om jouw tuin te bewonderen?” zei ze hoopvol.

“Natuurlijk, daar liep ik zo-even aan te denken. Jou wil ik als eerste uitnodigen om mijn siertuin, met zwemkom, te komen bezichtigen!”

Een bloes kleurde haar wangen. Ze had zich zorgen gemaakt voor niets! Waarschijnlijk had hij besloten niets te zeggen omdat hij haar er mee wou verrassen.

Zij gaf les aan de kinderen van het tweede leerjaar. Reeds heel jong droomde ze ervan om voor de klas te staan. Daar ze thuis enig kind was, wou ze zelf zeer graag minstens drie kinderen. Nu ze een vaste benoeming had in de school waar ze werkte, zocht ze bewuster dan voordien naar een geschikte levenspartner, een vader voor haar nog ongebooren kinderen. In Freddy vond ze alles samen. Hij was een lieve man, een goede leraar, een kindervriend en een graag geziene collega. Tot vorig jaar was hij de populairste leerkracht van de school, maar de laatste maanden had hij iemand anders geleden. Hij was onbereikbaar geweest, iets wat niet alleen zij had opgemerkt.

2. De deur bleef op slot (Nele)

Enkele maanden voordien. De grote vakantie was juist begonnen en de zomerzon spaarde haar stralen niet. Die namiddag zou Nele bij grootmoeder gaan logeren, voor een hele week. Daar keek ze echt naar uit. Moeder had haar gevraagd om bij Jacqueline een

doos suiker te gaan kopen. Zo fier als een gieter nam ze het geld en de boodschappentas aan en huppelend legde ze de korte afstand af tussen hun huis en het winkeltje. Hier en daar ving zij een glimp van zichzelf op in de vensterramen die ze voorbij kwam. Mama had haar haren boven op haar hoofd samengebonden in een paardenstaart en er een mooi rood lint rond gestrikt. Leuk hoe die paardenstaart en haar rokje met haar mee op en neer bewogen.

Er was niemand in de winkel waardoor ze vlug bediend werd. Jacqueline maakte haar een complimentje omdat ze mama zo goed hielp.

“Ik ben wel al acht jaar, hé!” lachte ze.

“Ja, ja, je bent acht jaar, maar niet veel kinderen van jouw leeftijd helpen hun moeder graag.”

“Ik wel, want mama heeft veel werk.”

“Dat zal wel nodig zijn nu jullie er weer een broertje bij kregen.”

“Zeker, maar Koentje is een zeer lief baby’tje. Hij kan al lachen!”

Nele kreeg nog wat wisselgeld, liep naar buiten en huppelde terug naar huis.

Voor ze het wist, nam iemand haar vast en deed een doek met een penetrante geur voor haar neus en mond. Ze spartelde tegen, maar zakte spoedig weg in een diepe slaap.

Ze werd wakker in een klein kamertje. Er was niemand. De muren waren lichtgroen geverfd. Het plafond, de deur en het venster raam waren wit. Ze lag op een dikke matras die zich op de grond bevond en was gedekt met een gewatteerde bedsprei met grote bloemen. Naast haar lag een teddybeer, maar die was niet van haar. De vloer was gelegd met wit-zwarte tegels. Ze waren netjes geboend en het kamertje rook fris.

De dame op de scooter

1. Nieuwe buren

“Kijk mama, daar rijdt ze weer.”

Merel, het zesjarige dochtertje van Lea, wees met haar handje in de richting van een aankomende scooter, waarop een vrolijke dame zat. Ze waren in het park van Aalst. Het was prachtig zomerweer. Overal in de stad waren acrobaten bezig met het vermaken van de toeschouwers want het was voor de vijftiende keer ‘CIRK Aalst’. Merel had haar mama al uren van het ene optreden naar het andere geloodst. Ze kreeg er maar niet genoeg van.

“Later wil ik ook een acrobaat zijn.”

Ze had deze wens gefluisterd terwijl ze dromerig naar de circusduo's keek. Die deden levensgevaarlijke stunts op de trapeze, de bascule en het slappe koord. Een live orkest zorgde voor de feest sfeer. De dame op de scooter kwam langs een zijpad aangereiden, met knipperende lichten. Waar ze kon reed ze een beetje sneller, maar omwille van de toestromende kijklustigen moest ze steeds vertragen.

“Excuseer, mag ik even door? Pardon, willen jullie eens opzijaan...”

Het optreden van ‘I love you two’ was al begonnen en de dame wou er duidelijk nog wat van genieten. Op een strategische plaats, niet ver van Lea en Merel, bracht ze haar scooter tot stilstand en volgde daarna, in vervoering, het spel van de artiesten. Af en toe uitte ze haar bewondering door afwisselend te roepen: “Wauw!”

“Prachtig!”

“Ongelooflijk!”

“Enig!”

Soms applaudisseerde ze zo enthousiast dat anderen haar voorbeeld volgden. Als een volleerde sfeermaker, vrolijkte ze het publiek rond haar op. Merel keek gefascineerd naar haar.

Na het optreden wou Lea een pauze en stelde haar dochtertje voor om naar het ‘Melkhuisje’ te gaan. Gelukkig troffen ze een leeg tafeltje aan, op het terras van de schilderachtige bistro, die in het midden van het stadspark stond. Ze bestelden een frisdrank en wachtten.

“Mama, de mevrouw met de scooter zoekt een plaatsje waar ze met haar scooter tussen kan. Nodigen we haar uit?”

Lea keek in de richting van de dame en wenkte.

“Wij hebben nog plaats vrij.”

Een brede glimlach verscheen op het gezicht van de vrouw. Ze kwam voorzichtig tot aan het tafeltje gereden en daar waar Lea een stoel had weggenomen, installeerde ze zich.

“Dank jullie. Het maakt me echt blij dat jullie zo vriendelijk zijn voor mij. Het is al een prachtige dag geweest. Alles lijkt mee te vallen vandaag. Kunnen jullie me ook helpen om een drankje te bestellen? Ik weet niet hoe dat moet met die qr-code en daarbij kan ik enkel met cash betalen.”

Lea dacht eventjes na en vroeg: “Wil je dat ik iets voor jou bestel, via mijn smartphone, dan kun jij aan mij contant betalen?”

“Als je dat zou willen doen?”

Lea deed wat de dame wou. Niet veel later kwam een kelner de frisdrankjes brengen.

“Kan ik alsjeblieft een zuigrietje krijgen, ik heb nogal last in mijn mond,”

Merel bestudeerde haar.

“Waarom heb jij geen tanden?”

“Merel, dat vraag je niet,” haastte Lea zich vermanend te zeggen.

Maar de dame antwoordde: “Ooit had ik mooie, sterke tanden. De laatste jaren zijn ze stilletje aan kapotgegaan. Veertien dagen geleden moest ik al mijn tanden laten uittrekken.”

Ongegeneerd toonde ze haar tandeloze mond. Haar tandvlees zag er ziek en ontstoken uit.

“Ik heb al zo’n pijn gehad! Gelukkig gaat het sinds enkele dagen beter en daarnet heb ik zelfs frietjes gegeten, in de Macdonalds op de markt. Ik moest ze wel fijn drukken tegen mijn gehemelte, want kauwen kan ik niet.”

“Daar hebben we je gezien,” glunderde het meisje. “De baas van de Macdonalds verzette een tafel om je binnen te laten.”

“Dat klopt. Ik heb vandaag geluk gehad, want ik ben verschillende keren goed behandeld geweest en nu tref ik jullie hieraan, en weer wordt er voor mij gezorgd.”

Met haar gelukzalige glimlach en twinkelende ogen was ze zeer toegankelijk. Ze was waarschijnlijk niet rijk, want ze had een eenvoudige, grijze legging aan, met daar boven een witte T-shirt en een blauw vestje. Merel was een beetje dichters naar haar toe geschoven. Lea vond het opmerkelijk dat ze zich niet liet afschrikken door de beperkingen van de dame. Guitig zaten de twee elkaar te bekijken.

“Heb jij dan nooit jouw tanden gepoetst? Zijn ze daardoor slecht geworden?”

“Ik poetste ze wel, hoor, maar door mijn ziekte schreef de dokter me altijd medicamentjes voor. Die hebben mijn tanden ziek gemaakt.”

“De dokter had je goede medicamentjes moeten voorschrijven, nu kun je niet lopen en ook niet kauwen.”

Met haar engelengezichtje en lichtblauwe kijkers leek ze wel een elfje.

“Jij ziet er als een verstandig meisje uit, en wat voor een mooie, blonde krullen heb je. Mag ik er een paar afknippen?”

“Liever niet, ik heb ze nog nodig, hé mama?”

Lea genoot van de communicatie tussen Merel en de onbekende dame. Het was duidelijk dat die vrouw een liefdevol hart bezat, en dat hart droeg ze op haar tong. Deze aangename eigenschappen wekten in Lea de nieuwsgierigheid om meer over haar te weten te komen.

“Woon je hier ergens in de buurt, mevrouw?”

“Mevrouw, mevrouw, zeg maar Kimberly. Ja, ik woon hier niet zo ver af; in de Zwarthaarstraat. En wie zijn jullie?”

“Ik ben Merel, gisteren werd ik zes jaar, en dat is mijn mama,” antwoordde het meisje fier.

“Ik ben Lea. Als jij in de Zwarthaarstraat woont, dan zijn wij sinds kort bij jou in de buurt komen wonen, in de Werkmanstraat, op slechts een tiental huizen van jouw straat. Ik woon daar met mijn man, Mereltje en onze twee hondjes.”

“Ik heb ook een hondje, Juffie. Vandaag liet ik haar thuis omdat het overal veel te druk is en omdat ik op de rommelmarkt wat gerief wou kopen. Juffie zit meestal in mijn bakje hier vooraan, maar nu liggen er mijn inkopen in.

“Mevrouw Kimberly, vond jij de acrobaten heel leuk?” wou Merel weten.

“Lang geleden zag ik al acrobaten aan het werk, in een echte circustent, maar deze vond ik nog beter, heel lenig en beresterk.”

Vertederd keek Kimberly haar nieuwe burens na. Ze kreeg het koud, maar ze besloot om eerst nog eens naar de Spiegelvijver te gaan kijken en vandaar de bosjes in. Die bevonden zich aan de rand van het park. Ze legde het bloempje voorzichtig tussen haar aankopen en reed het terras af. De aarden wandelpaden in het park waren droog en hard, ideaal om er met haar scooter op te rijden.

2. Kindertijd

De vragen van Merel maakten dat Kimberly terug naar haar kindertijd gekatapulteerd werd, naar de korte tijd waarin ze relatief gelukkig was. De periode waarin ze als kind kon ravotten en kat-tenkwaad uithalen. Ze woonde toen in Erpe bij haar ouders, in een groot huis van de sociale woonmaatschappij 'Goed Wonen'. Hun huis stond in een zeer rustige straat, met langs de ene kant huizen en langs de andere kant een weide, waarin koeien graasden. Vanuit het raam van de woonkamer keken ze altijd uit op een prachtig natuurlandschap. Haar vader, Kamiel Appels werd op 31 december 1938 geboren, juist voor de Tweede Wereldoorlog. Haar moeder, Josefine Patlyn, was een klein beetje jonger. Zij werd geboren op 15 september 1939. Samen kregen ze vijf kinderen: Jozef (15 juli 1965), Albert (20 april 1968), Kimberly (26 juni 1970), Marie-Claire (30 november 1971), en Maria (13 november 1974). Ze hadden vier slaapkamers. Jozef en Albert sliepen samen in een kamer en de drie meisjes sliepen ook bij elkaar. Daar zij en haar zus Marie-Claire slechts zeventien maanden met elkaar verschilden, waren ze als een tweeling; ze sliepen in een tweepersoonsbed, altijd dicht bij

elkaar. Maria lag naast hen, maar in een eenpersoonsbed. Soms kwam ze voor de leut bij hen gekropen. Hun ouders hadden hun eigen slaapkamer, gelukkig! Dan was er nog een kamer die als berg-ruimte werd gebruikt. Moeder verbleef haar eerste levensjaren bij haar doopmeter, die ze 'Marijn' noemde. Die was Franstalig. Spijtig genoeg moest ze vanaf haar vijfde jaar naar een kindertehuis, een Franstalige instelling. Ze had vele jaren een thuis gemist en had beslist dat haar eigen kinderen nooit iets tekort zouden komen. Op school leerde ze heel goed koken en ze verwende haar kroost alle dagen met lekker eten. Volgens vader overdreef ze. Ze maakte meestal een paar menu's klaar, zodat de kinderen kregen waar ze zin in hadden. Hij zei meer dan eens: 'Je verwent ze teveel, tijdens de oorlog moesten wij eten wat er voorhanden was.'

Als kind had Kimberly geen weet van de geldproblemen thuis. Zij stond er ook niet bij stil dat er een verschil was tussen de gezinnen die in een sociale woning woonden en de andere. Ze vond het doodnormaal dat ze thuis Frans spraken en daarbuiten Nederlands. In die tijd voelde ze zich vooral bevoorrecht, want ze hadden een grote moestuin waarin vader wortels, savooien, ajuinen, prinsessen, boterboontjes, aardappelen, bloemkolen, sla, prei en nog andere groenten kweekte. Van die seizoensgebonden groenten hadden ze er zelfs zo veel dat ze die konden delen met hun familie en vrienden. Het was alsof ze welgesteld waren en van hun overvloed andere mensen konden gelukkig maken. Dat vond ze hartverwarmend. In hun grote garage stond een diepvriezer. Daarin kwamen de groenten terecht, die ingevroren werden voor de winter, en ook daarvan konden ze delen. Naast hun moestuin hadden ze nog een grote speeltuin. Voor haar en haar zussen en broers, was dat hun belangrijkste rijkdom. Ze mochten hun vriendjes,

GE-BRO-KEN

Vier kortverhalen

Het kerstgeschenk

Vraag me niet hoe het mogelijk was, maar hoe langer ik gevangen zat, hoe scherper mijn zintuigen werden. Vooral mijn zicht, gehoor en geur ontwikkelden zich opmerkelijk. En hoe perfecter zij hun werk deden, hoe helderder ik alles kon meebeleven en herbeleven.

Zoals gewoonlijk was het 's nachts pikdonker in huis. Het alarm van Els' wekker was het startsein van een nieuwe dag. Onbewust begon ik te tellen tot het tergende lawaai abrupt afgebroken zou worden. Daarna probeerde ik het tweegebrachte domino-effect van vertrouwde geluiden op te volgen. Ik kon ongeveer raden op welk moment boven de slaapkamerdeur openging en ik de afdalende tred van Els op de trap mocht verwachten. Eens beneden deed ze het licht aan in de woonkamer, waar ik mij bevond. Zonder mij een blik te gunnen ging ze naar de keuken, deed daar de LED-lampjes aan en begon met de voorbereiding van het ontbijt.

Licht, wat hield ik van licht! In de zomer drongen zonnestralen zich zeer vroeg door enkele spleetjes van het rolluik naar binnen. In de wintermaanden wachtte ik gespannen tot Els naar beneden kwam en door één druk op de schakelaar het donker verjoeg. Het optrekken van de rolluiken vond ik zalig; zeker als het buiten al voldoende klaar was. Hoe ik kon zien was een raadsel voor mij. Spijtig genoeg was mijn zicht zo beperkt als dat van gewone mensen. Daarbij zat ik vast en kon ik niet kijken naar wat zich buiten mijn gezichtsveld afspeelde.

De geur van vers gemaakte koffie vulde het huis, drong diep tot mij door en liet me gelukzalige ervaringen herbeleven uit de tijd dat ik nog ten volle deelnam aan het leven. Plots was ik weer dat kleine meisje dat door moeder gewekt werd om naar school te gaan. Mijn tegenzin om uit bed te komen, verdween door het inademen van dat heerlijke aroma. Op een ander moment waande ik me de jonge vrouw die zelf koffie klaarzette. Daar legde ik graag koekjes of chocolade bij, om te genieten van een gezellig samenzijn en een deugddoend gesprek.

Ik keek even naar het uurwerk. Spontaan moest ik denken dat het bijna zes jaar geleden was dat Els me koos uit de inboedel die tante An achterliet. Zij plaatste me hier op de schouw. Daar was ik haar heel dankbaar voor. Stel je voor dat ik tussen het huisvuil was terechtgekomen. Wat voor zin had mijn bestaan dan nog gehad? Nu kon ik heel wat meemaken. Ik had zelfs het voorrecht om Els' dochtertje, Kely, van op de eerste rij te zien opgroeien.

Kely lag nog in haar bedje. Mijn nieuwsgierigheid naar haar dromen was met de jaren toegenomen. Bijna iedere morgen vertelde ze in geuren en kleuren wat ze allemaal meegemaakt had terwijl ze sliep. Zoals die keer dat een reuze teddybeer haar achterna zat en ze angstig wegliep. Ze liep door de straten, sprong over huizen, rende over de vijver en viel uitgeput in de modder. De beer kreeg haar alsnog te pakken en zei, buiten adem, dat hij enkel met haar wou spelen!

Els had de radio aan. Terwijl ze de tafel dekte luisterde ze naar het nieuws. Het waren rare tijden. Meeluisterend stierf ik bijna van medeleven, bezorgdheid en machteloosheid. Het was onverdraaglijk zoveel op te vangen over al dat menselijke leed.

Maandenlang hoorde ik hoe de wereld in de greep was van het corona-virus: 'Covid-19'. Vooral ouderen bezweken. Dan was er nog het nieuws over de vluchtelingen in de wereld. Ik werd soms achtervolgd door beelden over het leven in vluchtelingenkampen. In gedachten voer ik mee in de overvolle bootjes waarmee wanhopige mensen naar Europa of Engeland probeerden te geraken. Het was alsof ik de doodstrijd van de spartelende vluchtelingen kon voelen, terwijl ze in de ijskoude zee verdronken. Logisch dat ik daar niet vrolijk van werd. Evenmin van de rol die sommige wereldheersers speelden, noch van de falende nationale en internationale politiek.

Gelukkig ving ik ook positieve geluiden op. Daarvan werd ik dan weer hoopvol.

Plots hoorde ik de kinderkamerdeur boven opengaan en werd mijn aandacht getrokken naar Kely, die kort daarna slaapdronken de kamer binnenkwam. Ze zette zich in de zetel juist rechtover mij en legde haar beertje naast zich. Met het lange slaapkleedje bedekte ze haar opgetrokken beentjes en voetjes. Ze keek in mijn richting, stak haar duimpje in de mond en bleef zitten. Ik hoorde Els zeggen: "Ik zal je dadelijk helpen wassen en aankleden."

Kely staarde voor zich uit en antwoordde niet, ze moest nog wakker worden. Het was een wolk van een kindje, pas vijf jaar. Lange, blonde haren lagen verward over haar schoudertjes. Haar grote, lichtbruine ogen, waren versierd door fijne zwarte wimpers en hadden een kroontje van donkere wenkbrauwen. Ze bleef me bekijken en vroeg dan zachtjes: "Kun jij me zien? Kun je eens een beetje bewegen voor mij?"

Op zulke ogenblikken voelde ik me vervloekt. Waarom kon ik op geen enkele manier communiceren? Het leek erop dat Kely een

zesde zintuig had en wist dat ik leefde. Misschien maakte ik me dat wijs. Elk kind van vijf praat tegen dieren, poppen, teddyberen en foto's. Maar waarom was het dan dat zij vooral tegen mij sprak? Bijna dagelijks zocht ze contact en het was een feit dat ik me door haar geliefd voelde. Geen wonder dat ik als een magneet tot haar aangetrokken werd. Dankzij dat meisje was ik gelukkig dat ik er nog was. Els daarentegen keek nooit lief naar mij. Kely drong aan: "Kun je dan helemaal niets zeggen?"

Ze hield haar hoofdje een beetje schuin en keek me vragend aan. Daarna zei ze wijsneuzig: "Hou je maar stil, niemand moet weten dat jij mijn beste vriendin bent."

Ik kreeg, als het ware, een krop in mijn keel. Kon ik maar iets meer doen dan haar bewonderend aankijken. Het meisje had waarschijnlijk gesprekken opgevangen waardoor ze wist dat haar moeder een soort haatliefde relatie met mij had. Daarom sprak het kind enkel met mij als ze alleen was.

"Kom Kely, het is tijd," zei Els, terwijl ze haar dochttertje liefdevol meenam naar de badkamer.

"Mama, heb jij goed geslapen?" vroeg het meisje geïnteresseerd.

"Ja zeker, dank je, en jij?"

"Ik heb vooral gedroomd," antwoordde Kely. "Tante An was bij mij. Wij waren in de kampen, bij die mensen die geen huis meer hebben. Er was overal sneeuw. De kindjes weenden en hadden honger."

"Maar meisje, dat is een nachtmerrie!"

"Neen, geen nachtmerrie, want we konden hen helpen."

Terwijl Els Kely's lange broek hielp optrekken reageerde ze een beetje afwezig: "Maar jij kent tante An toch niet?"

“Toch wel!”

Els verwonderde zich regelmatig over uitspraken van haar dochtertje, maar nu stond ze als aan de grond genageld. Fronsend borstelde ze de mooie haren van haar dochtertje tot die keurig, golvend rond haar lief gezichtje zaten.

“Kely, wat wil je daar nu mee zeggen? Tante An stierf jaren geleden. Jij werd een paar weken na haar dood geboren!”

Kely deed haar pantoffeltjes aan en antwoordde: “Mama, als jij of iemand anders mij vertelt over mensen van vroeger, dan leer ik die toch kennen. Daarbij liggen er foto’s van haar in de kast en bij oma en boma zijn er ook foto’s van haar. Ik weet al veel over tante An en ik vind haar lief. Soms denk ik dat ze nog leeft.”

Kinderen zijn als sponsjes wordt gezegd, maar Kely nam veel vroeger en veel meer in zich op dan Els voor mogelijk hield. Daarbij had ze een grote fantasie.

Terwijl ze het ontbijt naar binnen werkten vroeg Els: “Kely, vond je het dan niet zeer moeilijk in die kampen?”

“Ja, mama. Het moeilijkste was hen daar achterlaten. Ze konden daar niet weg,” zei het meisje triestig.

“Zie je, toch een nare droom,” fluisterde Els, en streek medelijdend over het hoofdje van Kely.

Deze slikte de hap boterham met choco binnen en aaide op haar beurt door het haar van Els. “Het is heel erg wat daar gebeurt, maar in mijn droom waren de mensen blij dat we hun eten, kleding en medicamenten gaven. Daardoor werd ik wakker met een goed gevoel. Daarbij heb ik een schat gevonden in mijn droom.”

“Nu kan ik helemaal niet meer mee. Wat vond je daar dan?”